

HANA ZAGOROVÁ

Píši si texty pro radost!

Foto: L. Robinson

Supraphon přichází s albem, kde je pěkně pokupě jedenadvacet písní, které sama sobě (mezi lety 1969 a 2009) otextovala Hana Zagorová. Jsou dokladem nejen pěveckého umění, ale i básnického citění oblíbené zpěvačky. Vedle známých hitů album obsahuje i dvě novinky: písně Bodegita a Z nebe pláče déšť.

Tyhle premiéry jsou úplně jiné, náladou, tempem, atmosférou ...

To je pravda. Taky se lidé, moji posluchači, rozdělili do dvou táborů. Jedni upřednostňují Bodegitu, druzí Z nebe pláče déšť. Je to hodně zvláštní.

Do kterého tábora byste, jako posluchačka, patřila vy?

Do žádného – nejsem objektivní posluchačka. To máte asi tak, jako kdybyste se matky zeptal, které ze svých dětí má raději. Ovšem vznik těchto písní byl rozdílný. Jiří Zmožek napsal hudbu, poslal mi demo snímek, a já jsem teprve na melodii psala text. Tak vznikla píseň Z nebe pláče déšť. Jirka Březík si naopak z mých básniček vybral Bodegitu a zhudebnil ji. S tím jsem tedy neměla vůbec žádnou práci! (smích).

Který z uvedených způsobů máte jako textačka raději?

Těžko říct. Skladatelé jsou ale rádi, když můžou nejdřív napsat melodii a teprve na ni se píše text. Je jen málo takových, kteří to dělají obráceně – a jeden z nich je právě Jirka Březík.

Začala jste psát texty proto, že jste je potřebovala nebo z vnitřních pohnutek?

Cítila jsem potřebu psát básničky – a psala jsem je skutečně od dětství. Ale první písňový text (nebo jeden z prvních) jsem opravdu napsala proto, že jsem ho potřebovala: chtěla jsem zpívat písničku Hany a český text k ní nebyl. Byli jsme s Flamingem v zahraničí, a tehdy mi skutečně nezbylo nic jiného, než si ten text napsat.

Vzpomínáte na svůj úplně první text?

Nejsem si úplně jistá, ale možná to byla právě píseň Hany. Mrtvou láskou, to byl taky jeden z těch prvních, jsem napsala až potom.

Píšete texty spíše na základě svých vlastních prožitků nebo na témata, která se vás bezprostředně netýkají?

Většinou píšu na témata, která se mě bezprostředně netýkají. Vychá-

zím ale z nálad nebo z nápadů, které přijdou po poslechu hudby, kterou dostanu. Nejsem moc velký psavec, co se textů týče, nepíšu jich moc. Vždycky se směji, když mě někdo nazve textačkou. Tak to není. Texty píšu minimálně a vždycky pro písničky, o kterých jsem přesvědčená, že se mi opravdu líbí. A pak si samozřejmě napíšu text tak, aby se mi hezky zpíval.

Ale v Hany možná trochu té osobní zkušenosti bylo ...

Asi ano, ale já opravdu nespojuji psaní s prožitky. Pamatuji se, jak jsem hodně ranila některé posluchačky, které si myslely, že jsem napsala text k písni Maluj zase obrázky. Psaly mi, abych si z toho nic nedělala, že se jim stalo něco podobného: že láska odešla bůhvíkam. Tehdy jsem jim musela napsat, že ten text jsem nenaspsala já. Bylo to smutné, dokonce se snad i trochu urazily: říkaly, že jsem tu píseň zpívala tak přesvědčivě, až si myslely, že jsem ve stejném, problému jako ony.

Kolik textů jste za dobu své kariéry napsala?

Já sama jsem je nepočítala, ale spočítal to můj fanklub: je jich přes osmdesát.

KONCERTNÍ ŠŤŮRA HANY ZAGOROVÉ

- 24. 11. Český Krumlov
- 25. 11. Náchod
- 26. 11. Jablonec nad Nisou
- 02. 12. Ostrava
- 03. 12. Zlín
- 04. 12. Kunovice
- 05. 12. Prostějov
- 08. 12. Kolín
- 10. 12. Hradec Králové
- 11. 12. Příbram
- 12. 12. Čelákovice
- 13. 12. Jičín
- 16. 12. Praha – LUCERNA
- 21. 12. Bohumín

To zase není tak málo!

Ale je. Vzhledem k tomu, že jsem dodnes nazpívala asi sedmset devadesát písní, tak to přeci jenom je malé procento.

Kolik z těch osmdesáti textů bylo určeno jiným interpretům?

Odhaduji, že asi tak pět, šest, nejvíc jich bylo pro Karla Gotta. Pak jsem psala třeba pro Standu Hložka, Michaela Penka a Lindu Finkovou – to ale mělo konkrétní důvod. Potřebovala jsem, aby v televizním pořadu, který jsem připravovala i scénaristicky, zpívali určitý konkrétní text.

Zpívají se vám lépe texty, které si sama napíšete?

To nemůžu říct. Když je text dobrý a jde mi do pusy, zpívá se mi dobře, ať je od kohokoliv. Samozřejmě – svoje texty si píšu pro sebe, a tak si v nich rovnou odpustím slovo nebo spojení, o kterém bych s jiným autorem polemizovala. A obecně: raději píšu i zpívám písně pomaleji.

Většinou, jak jste řekla, píšete texty na muziku. Vyžadujete někdy od skladatelů, aby kvůli vašemu textu třeba někde ubrali nebo přidali tón?

Ne, práci druhých ctím. Říkám si: já přemýšlím v textu o každém slově, skladatelé jistě přemýšlí o každé notě. Jejich práci bychom měli respektovat.

Máte ještě nějaké texty v šuplíku?

Nepíšu písničky do šuplíku. Vůbec. Když jsem vydávala knížku básniček, tak jsem do šuplíku sáhla; nové jsem ale napsala jedním dechem!

PETRA JANŮ: Zpověď dospělé ženy

Po devíti letech přichází jedna z našich nejpopulárnějších zpěvaček s novinkovým albem. Jmenuje se Kouzlo a přináší nadmíru příjemný zážitek. Pravda – od svých rockových vypalovaček se umělkyně trochu vzdálila, její projev je ovšem stejně uhrančivý i v pomalých, lyrických písničkách. Že jí tahle poloha není cizí ovšem dokazuje už dlouho, vzpomeňme třeba na českou verzi písně Už nejsem volná nebo na mnohé muzikálové kousky.

Nestýskalo se vám už po nahrávacím studiu?

Já jsem si to nepřipouštěla. Můj muž mi tvrdil, že písně *Už nejsem volná a Říkej mi* jsou už dnes evergreeny, že je lidi budou poslouchat pořád, a že vydávat desku je dnes sázka do loterie. Smířila jsem se s tím. Ale najednou přišel Charlie Blažek, šikovný kytarista z Golemu a producent, úžasný chlap, a řekl: proč nenatočíš novinkové CD? Mám člověka, který by do toho měl chuť a na svém labelu by to celé zprodukoval! Seznámil mě s Františkem Langrem z firmy Epinien, sám se ujal hudební režie – a Kouzlo bylo na světě.

Co na to manžel?

Původně se mu do toho moc nechtělo, říkal, že jsem blázen. Pak ale slyšel první nahrávky a teď je do věci velice zapálený.

Repertoár desky je zcela nový nebo, aspoň zčásti, ležel v šuplících?

Nový, tohle všechno se upeklo na

přelomu loňského a letošního roku. Největší díl práce byl odevzdán letos od května do srpna.

Vedle osvědčených spolupracovníků jste sáhla i po nových, mladých...

Na albu je devět novinek, napsali je například Roman Šandor, David Solař a Jiří Škorpík, autory textů jsou

vedle ostřílených Pavla Vrby a Eduarda Krečmara například Hana Sorrosová, Miroslav Kuželka a Ruda Kubík. Tedy výkvět v branži. Dvě písničky pak dostaly nový kabát. Některé interpreti to dělají úplně naopak: vydají desku s devíti starými a dvěma novými písněmi. Já jsem to udělala obráceně.

Ta deska má velice příjemné, baladické ladění.

Ano, řekla bych takové rozjímání, je to moje zpověď. Zpověď dospělé ženské, která toho spoustu prožila a doufá, že ještě spoustu prožije.

Na desce je i nádherný duet s Petrem Kolářem; jak tohle spojení vzniklo?

Petr Kolář je roztomilý, když říká, že vyrůstal na mých písních, třeba Jámy nebo Exploduj. To, že se mnou zpívá na albu duet, mě samozřejmě těší. Petra znám už deset let, jeho kariéru jsem pečlivě sledovala a držela mu palce. On si tu svoji kariéru poctivě vyšlapal. Vykonával spoustu práce, než se dostal tam, kde je dnes. Obdivuji ho.

Autorem vašeho duetu na albu Kouzlo je Brian May z kapely Queen.

Když jsem na tuhle píseň získala práva, hned jsem věděla, že chci, aby to byl duet – a oslovila jsem právě Petra. Česky se jmenuje Jsou dál jsou a je věnována lidem, kteří ještě mohli mnohé dokázat, ale které si pánbůh vzal příliš brzo. To je Freddie Mercury. Z mých kolegů pak třeba Karel Černoch.

Foto: L. Čermáková

EP 0003-2

LADISLAV SMOLJAK A ZDENĚK SVĚRÁK: Patnáct a dost!

České nebe je prý poslední hrou trojice Svěrák – Cimrman – Smoljak. Milovníci Divadla Járy Cimrmana věří, že tomu tak není, ale protagonisté souboru tvrdí, že definitivně ano. Supraphon před časem vydal v krabičce všech předchozích čtrnáct her zmíněné scény, nyní přichází s Českým nebem. S hrou plnou (jak už to u Cimrmanů bývá) jnotajů a inteligentního humoru. O vydávání jejích her si povídáme s Ladislavem Smoljakem a Zdeněkem Svěrákem.

České nebe vychází vcelku brzy po premiéře, byli jste už nedočkaví?

Smoljak: Ač na tyhle věci nemám dobrou paměť, je pravda, že dříve nám to trvalo déle.

Svěrák: My vždycky počkáme, až si představení sedne, až dostane – podle našeho názoru – definitivní tvar, a pak je zakonzervujeme na nosič. A ta doba u Českého nebe už, podle našeho názoru, přišla.

Pamatujete se na vaši první cimrmanovskou gramofonovou nahrávku?

Svěrák: Jako první jsme vydali pohádku Dlouhý, široký a krátkozraký – nešli jsme tedy chronologicky od první hry. Říkali jsme si, že zrovna o ni by mohl být zájem. A byla to pro nás samozřejmě velká událost. Nakonec jsme vydali všechno. Naše

obec příznivců tak zůstává pořád s námi, což nás těší. Přitom mnozí posluchači našich her u nás v divadle nikdy nebyli – onen audiovjem jim stačí k tomu, aby naše divadlo měli rádi! Kolikrát si dokonce ani nechtějí svoji zažitou představu kazit návštěvou divadla či podíváním se na DVD. Je to svérázná obec těch, kteří nás mají rádi ve zvuku.

Nicméně – jistě mnozí přišli do divadla právě na základě poslechu nahrávky, ne?

Svěrák: Asi ano. Naše hry poslouchají hodně děti a ti pak mají touhu vypravit se do divadla a vidět nás na vlastní oči.

Divadelní návštěvnost nahrávky zřejmě neovlivňují...

Smoljak: Neovlivňovaly a neovlivňují, dokonce ani vysílání našich her v televizi ji neovlivňuje.

Svěrák: Přitom jsme ze začátku byli natolik bláhoví, že jsme se toho báli. Když jsme začali vydávat desky, naivně jsme si mysleli, že návštěv-

nost ovlivní; že si lidé koupí elpíčka a do divadla už nepijdou. Opak je ale pravdou.

Vznikají v textu nahrávané hry nějaké úpravy oproti „normálnímu“ představení?

Smoljak: Ne. Vždycky jsme ji nechali tak, jak se hraje, aby primární zážitek měl divák na místě. Jsme přesvědčeni, že hra točená živě, ať už audio či video, vyzní nejlépe. Publikum v ní hraje důležitou roli, bez něj by atmosféra ztratila možná až padesát procent.

Jak si hlídáte konečnou verzi nahrávky ve studiu?

Smoljak: Stavíme na osvědčené spolupráci, slovo hlídání je příliš silné. Natáčíme vždy dvě představení, většinou odpoledne a večer, a pak se spíš společně dohadujeme nad problémem, který vznikne. Musíme třeba opravit nějaké slovo, které se nenašlo ani v jednom jetí nebo pokud se v obou snímcích vyskytla stejná chyba. Pak inkriminovanou pasáž musíme nějak nahradit. A když se ukáže, že nahrávka časově přetéká, musíme ji krátit. To jsou naše jediné zásahy.

Svěrák: Při krácení většinou saháme do semináře. Jinak se s Láďou radíme, z jakého představení je ta která pasáž lepší a kterou tedy použít.

SU 5937-2

Foto: M. Kubica

TŘETÍ DÍL OJEDINĚLÉHO PROJEKTU SKUPINY ČECHOMOR

Hudební vydavatelství Supraphon právě uvádí na trh, závěrečný díl trilogie, ve kterém tentokrát skupina Čechomor zpracovává Pověsti slezských hradů a zámků.

Po pověstech z moravských a českých hradů se Karel Holas, František Černý a Čechomor vydali do Slezska. Průvodce na jejich cestě jim tentokrát dělají rodáci Ewa Farna a Radek Pastrňák.

Stejně jako v předchozích úspěšných dílech trilogie i na CD Pověsti slezských hradů a zámků po každé z lidových pověstí následuje skladba z dílny Čechomoru, která příběh převádí do písňové podoby.

Na desce navštívíme Bruntál, Fryštát, Fulnek, Bílovec a další města, jejichž tajemné historie inspirovaly muzikanty z Čechomoru k další várce písní plných kouzel, čarů a magie. Mnohé hrady a zámky ve

Foto: M. Kulíček

Slezsku jsou opředeny podivuhodnými příběhy, takže záhadami, strážidly a tajemnem se to na aktuální desce Čechomoru jen hemží.

Vypravěči Ewa Farna a Radek Pastrňák se pověstí zhostili s velkým citem. Ewa Farna se dokonce v několika písničkách připojila ke kapele

Čechomor i pěvecky a společně tak završují velkolepý projekt, jímž Supraphon i Čechomor a jeho přátelé vzdávají hold lidové hudbě.

Právě před rokem (v listopadu 2008) vyšla první část projektu, Pověsti moravských hradů a zámků. Deska, na níž s kapelou spolupracoval Miroslav Vladyka, vynesla Čechomoru Platinovou desku. Druhý díl s názvem Pověsti českých hradů a zámků (vyšel v červnu 2009), ozdobil svým vypravěčským uměním herečka Barbora Hrzánová.

ČECHOMOR – KOOPERATIVA TOUR 2009

- 16. 11. – Litoměřice, kulturní dům
- 17. 11. – Praha, Kostel u Salvátora
- 18. 11. – Praha, Kostel u Salvátora
- 04. 12. – Nivnice, Sportovní hala
- 11. 12. – Tachov
- 13. 12. – Brno KC, Semilasso
- 14. 12. – Frýdlant nad Ostraví, kulturní dům
- 16. 12. – Olomouc, KD Sídla
- 18. 12. – Praha, Divadlo pod Palmovkou
- 19. 12. – Praha, Divadlo pod Palmovkou

ORCHESTR VÁCLAVA HYBŠE S NOVÝM ALBEM A NA TURNÉ!

Václav Hybš je velkou legendou české populární hudby posledních 50ti let. Jeho orchestr je zárukou profesionalitu a skvělých interpretačních výkonů. V následujícím roce oslaví Orchestr Václava Hybše neuvěřitelné padesáté výročí. K této mimořádné příležitosti vychází u Supraphonu výběrové album: Opereta & Muzikál. Najdete na něm všechny neznámější a nejoblíbenější melodie od Rose Marie přes Veselou vdovu, Zemi úsměvů, Polskou krev, Mam'zelle Nitouche, až po dva neznámější výstupy z muzikálu My Fair Lady v podání skvělé Pavly Brínkové. Od 21. listopadu 2009 je Orchestr Václava Hybše na velkém vánočním turné. Zahraje celkem ve 35 městech Čech a Moravy.

VÁNOČNÍ TURNÉ ORCHESTRU VÁCLAVA HYBŠE 2009

- 21. 11. Libáň (17:00)
- 22. 11. Teplice (19:00)
- 23. 11. Čelákovice (19:30)
- 24. 11. Česká Kamenice (19:30)
- 25. 11. Kladno (19:00)
- 26. 11. Jablonec nad Nisou (19:00)
- 27. 11. Turnov (19:00)
- 28. 11. Blansko (19:30)
- 29. 11. Kyjov (15:00)
- 30. 11. Havířov (19:00)
- 01. 12. Valašské Meziříčí (19:00)
- 02. 12. Zlín (19:00)
- 03. 12. Přerov (19:30)
- 04. 12. Opava (19:00)
- 05. 12. Olomouc (19:00)
- 06. 12. Třebíč (16:00)
- 07. 12. Holýšov (19:00)
- 08. 12. Karlovy Vary (17:00)
- 09. 12. Praha – Divadlo ABC (14:00 a 19:00)
- 10. 12. Hořice (19:30)
- 11. 12. Úpice (19:30)
- 12. 12. Hronov (20:00)
- 13. 12. Zábřeh (16:30 a 19:30)
- 14. 12. Solnice (18:00)
- 15. 12. Česká Třebová (19:30)
- 16. 12. Vysoké Mýto (19:30)
- 17. 12. Police n. Met. (19:00)
- 18. 12. Nová Paka (19:30)
- 19. 12. Náchod (16:30 a 19:30)
- 20. 12. Týniště a Kostelec n. Orl. (15:00 a 19:30)
- 21. 12. Nové Město (19:00)
- 22. 12. Pardubice (17:00 a 20:00)
- 23. 12. Liberec (19:00)
- 26. 12. Sedlčany (15:00)

SU 4010-2

DIVADLO SEMAFOR JE UNIKÁT!

Třetí DVD z tvorby Divadla Semafor je tu! Právem se jmenuje Unikáty. Obsahuje jedinečné záznamy, z nichž mnohé jsme léta neměli šanci vidět, a jako výrazný bonus pak televizní podobu opery Dobře placená procházka. Milovníci legendární pražské scény tak dostávají další jedinečný dárek.

O DVD – a také o druhém CD s největšími hity dvojice Suchý + Šlitr – si povídáme s jednou z jejich autorek, producentkou Nadou Dvorskou. Můžete nové DVD zařadit do kontextu celé řady?

Režerše z České televize ukázaly, že tam v archivu mají obrovské množství semaforových záznamů. Na první DVD vybíral sám Jiří Suchý, na druhé já. Třetí, tedy Unikáty, si vzal na starost Lukáš Berný, jeden z největších znalců Divadla Semafor. Na nosič se dostaly záležitosti, které se nevešly na první a druhé DVD, části slavného Recitálu 64, scénky a písně z jiných pořadů a taky celá Šlitrova a Suchého buffo opera Dobře placená procházka. Sám Jiří Suchý prohlásil, že je překvapen, co všechno jsme vyšťourali a co všechno vůbec s tvorbou Semaforu na různých záznamech existuje! Na mnoho věcí už zapomněl.

A tohle DVD už se nejmenuje Hity ...

Jsou to mimořádné věci, ale často ne tak notoricky známé, jako věci na předchozích DVD. Několik příkladů: Jiří Suchý zpívá některé písničky Voskovce a Wericha; Jiří Suchý v nádherných scénách s Nadou Urbánkovou prochází všemi stoletími jako milostná dvojice; Suchý na hudbu Dukea Ellingtona zpívá písničku, do které předvádějí břišní tance Věra Křesadlová s Evženem Jedorovem; Suchý zpívá svou písničku Pampeliška nebo Hřebík v botě, což je písnička Jiřího Baura a Vlastimila Hály. Takže skutečně Unikáty. Druhou částí DVD je bonus – ale velmi podstatný: už zmíněná Dobře placená procházka a několik scének z Recitálu 64.

Vydání Dobře placené procházky na DVD je obrovský počín!

Původně se tenhle kus měl jmenovat Ve vaně a měl být protipólem Blodkovy opery V studni. Dobře placená procházka zaznamenaná na DVD vznikla pro Českou televizi v režii Miloše Formana a Jána Roháče. Sešlo se tu několik mistrů – včetně kameramana Jaroslava Kučery. Všechny árie i recitativy mají začátek, prostředek a konec, spoustu poezie, neobyčejnou poetickou sílu. Mám

za to, že Jiří Suchý patří k našim největším básníkům minulého století.

A k Recitálu 64 – jaké rarity jsou na novém DVD?

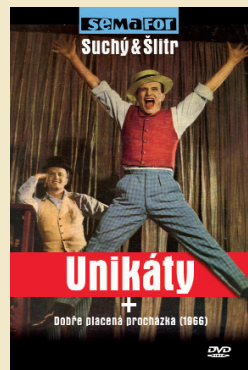
Třeba Klímětajn, písňová parodie s textem Jiřího Suchého a Jiřího Krampola zpívaná v ruštině. Takhle verze se prakticky nedostala do televize ani do rádia, po sovětské okupaci Československa v roce 1968 už vůbec ne. A chci upozornit ještě na dva unikáty z archivu Jiřího Suchého: Tři tety a Co jsem měl dnes k obědu. Mají trochu zhoršenou kvalitu, ale jsou natolik jedinečné, že je stálo za to na DVD zařadit.

Téměř souběžně s DVD vychází i CD – „dvojka“ největších hitů.

Ano, jde o pokračování CD z roku 2005. Na něm byla spousta věcí, které se právem daly nazvat největšími hity. Na dvojce jsou taky, třeba Malé kotě, Dítě školou povinné, Sup a žluva, Sluníčko, závěr první poloviny Dobře placené procházky (opera vyšla v 60. letech ve zkrácené verzi na LP). Na novém CD ale vychází také jedna písnička úplně poprvé – jde o píseň Kdo chce psa bít, vždycky si hůl najde. My už ji sice máme na jednom ze semaforových DVD, ale ve verzi z 90. let, Suchý ji tu zpívá s Jitkou Molavcovou; tady je originální verze z roku 1969. A ještě o jedné písničce se zajímavým osudem chci mluvit – Podivná hodina v Los Angeles. Původně se jmenovala Podivná hodina, je to taková chmurná píseň o tom, co všechno se může přihodit v noci. Cenzura ji tehdy nedovolila, že přece v socialistickém Československu se něco tak strašného v noci přihodit nemůže! Suchý ji přejmenoval na Podivnou hodinu v Los Angeles – a ejhle, mohla vyjít!

SU 5959-2

SU 7103-9

JAN SIMON: Chopin myslel prostřednictvím klavíru

Fryderyk Chopin bývá nazýván básníkem klavíru. Jeho díla patří k těm, která prověřují pianisty, ukazují na jejich umění a cit. Jedním z těch, kdo se s nimi vyrovnali se cit, je i Jan Simon. V jeho interpretaci (za doprovodu Pražské komorní filharmonie s dirigentem Jiřím Bělohlávkem) Supraphon právě vydává Chopinovy klavírní koncerty. Jana Simona se ptáme:

Je mezi Chopinovými vrstevníky – skladateli někdo, kdo by klavíru rozuměl tak, jako on?

Chopin měl několik vrstevníků i předchůdců, kteří byli vyhraněně klavírní. Tě velikosti jako Chopin ale pravděpodobně dosáhl pouze Ferenc Liszt – i když jeho tvorba, co se charakteristiky a pojetí klavíru týče, je úplně jiná. Liszt se – na rozdíl od Chopina – věnoval i hudbě symfonické a oratorní, u Chopina s výjimkou některých písní, violoncellové sonáty a klavírního tria jinou tvorbu nenajdeme. Chopin myslel prostřednictvím klavíru a tím je obecně v celosvětovém hudebním kontextu ojedinělý.

Jak zapadají první Chopinovy klavírní koncerty do celkového

kontextu jeho tvorby? Říká se, že to jsou jeho první světové kompozice.

Skutečně jsou, dokonce u nich došlo k záměně opusových čísel, která zohledňují pořadí vydání, nikoliv datum vzniku. Koncert f moll patří k jeho prvotinám, o to je to celé neuvěřitelnější, to dílo je komplexní, vyzrálé, obsahuje takovou hloubku, kterou by člověk od devatenáctiletého člověka nečekal.

Jaká byla spolupráce s Jiřím Bělohlávkem?

Nesmírně koncentrovaná, soustředěná, s obrovskou inspirací. Vzpomínám si i vypořčením nástroje, který byl speciálně pro tuto nahrávku vybrán z Vídně. Bylo to nesmírně

silné – nejen při tvoření, při samotném hraní, ale i při práci v režii. Sedět s Jiřím Bělohlávkem, poslouchat záznam jednotlivých snímků a komentovat je, to ve mně zůstane. Jeho postřehy a snaha po maximální dokonalosti jsou nesmírně inspirativní, příjemné, oduševnělé. Byl to jeden z mých největších kumštýřských zážitků za celou moji pětadvacetiletou koncertní kariéru. Budu moc rád, když se někdy bude moci zopakovat.

I Pražská komorní filharmonie si za dobu své existence vydobyla obrovské renomé!

V současné době je to náš bezkonkurenčně nejlepší komorní orchestr – i když to slovo komorní je trochu zavádějící, v mezinárodním kontextu se orchestr nazývá Prague Philharmonia. Myslím si, že doména orchestru je v beethovenovském obsazení čtyřicet až padesát hráčů, tam dosahují naprosté dokonalosti. Koneckonců výčet koncertních turné orchestru a spolupráce s různými osobnostmi světového formátu jsou důkazem, že těleso je přinejmenším vysoce konkurenceschopné v porovnání s tělesy obdobného formátu v zahraničí. Je to o to úžasnější, že tento orchestr funguje na soukromé bázi. A co se týče Prahy, máme tu unikát – vedle Symfonického orchestru Českého rozhlasu je Pražská komorní filharmonie orchestrem,

kteří má stoprocentně vyprodané abonentní řady. To jistě o mnohém svědčí.

Jakou další spolupráci se Supraphonem máte před sebou?

S Tomášem Janníkem a Tomášem Netopilem plánujeme projekt, který by se měl, pokud vše s rekonstrukcí Českého rozhlasu pobeží tak, jak má, realizovat ve zrekonstruovaném Studiu 1 na Vinohradské třídě. A co se dlouhodobější strategie týče: rádi bychom pokračovali v řadě, která začala vydáním kompletu Dvořákových symfonií, a šla přes Čajkovského, klavírní koncerty Tomáškovy a smetanovský komplet, až ke kompletu symfonií Bohuslava Martinů. Myslím si, že to během posledních čtyř let bylo hezky nastartováno a že by byla škoda, kdyby se v takové řadě reprezentativních snímků – pro značku Supraphon i pro značku Český rozhlas – nepokračovalo.

SU 4001-2

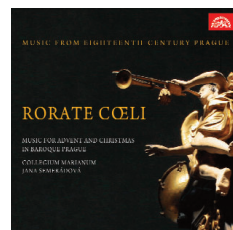
JANA SEMERÁDOVÁ: Hudbou proti bláznivému shonu

Hudba Prahy 18. století – to je editorský, badatelský i interpretačně skvělý ediční projekt firmy Supraphon. Na trhu už jsou tři CD této řady: s díly Václava Gunthera Jacoba, Jana Josefa Ignáce Brentnera a CD s hudbou adventu a Vánoce v barokní Praze. Na projektu se podílí i ve světě uznávaný český soubor Collegium Marianum pod vedením Jany Semerádové.

Kde se vzala myšlenka téhle ojedinělé gramofonové edice?

S myšlenkou supraphonské řady věnované výhradně hudbě pražského baroka přišel producent Matouš Vlčinský a inicioval i reedice našich dvou úspěšných CD Hudby barokní Prahy, které jsme natočili před několika lety. Dramaturgie řady se víceméně orientuje na představení autorů, kteří v Praze působili nebo jejichž tvorba je s Prahou spojena, tedy Jacob, Brentner, Zelenka a další. A výběr toho nejkrásnějšího z adventní a vánoční hudby pro nahrávku Rorate Coeli dokládá, že z pražských kůrů zaznívaly jak náročné arie, tak i třeba půvabné Rovenského písně, které nemají jinde v Evropě obdoby.

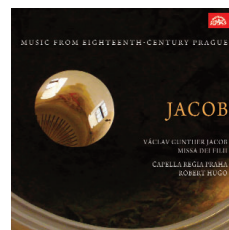
Mění se v posledních letech obecně autentické interpretace staré hudby, je poučenější?

SU 4002-2

SU 3970-2

SU 3971-2

Sama jsem si všimla, že v posledních letech se publikum rozrostlo zvláště u nás. A potěší, že na festivalu Letní slavnosti staré hudby nebo na stále častějších koncertech cyklů „staré hudby“ se objevuje mladé publikum. Například ve Francii, kde jsou festivalové sály a kostely plné, zajímá „stará hudba“ víceméně jen starší generaci.

Roste i zájem gramofonových firem?

Obecně se nedá říci, že by zájem publika podněcoval vydávání nahrávek. Ovšem stále platí, že dobrá hudba a interpretace si cestu ke svému posluchači vždy najdou.

Kde se u nás dá studovat historicky poučená interpretace staré hudby?

Intenzivně lze studovat starou hudbu na historické nástroje v Praze ve studijním programu Karlovy Uni-

verzity na institutu Collegium Marianum nebo v Brně na Masarykově univerzitě a myslím, že i akademie a konzervatoře už přicházejí s nabídkou speciálních kursů staré hudby a dávají tak studentům možnost alespoň „ochutnat“ hudbu minulosti v provedení na dobové nástroje.

Aktuálním počinem supraphonské řady bude CD Rorate coeli. Slavíte vy osobně „staré“ Vánoce, držíte staré zvyky?

Samozřejmě, slavím je intenzivně, snažím se je prožít především duchovně; k vymanění se z toho bláznivého shonu v adventním a vánočním čase mi pomáhá právě hudba – na koncertech a zkouškách se zastavit a zaposlouchat prostě „musím“ a o Vánocích pak dodržuji nepsaný zvyk, že se pouštím nějaká pěkná hudba z přehrávače. Snad bude konečně čas poslechnout si i to naše CD!

**PAVEL ŠPORCL & ROMANO STILO
GIPSY WAY TOUR 2009**
(aktuální termíny turné)

- 10. 11. PRAHA – Lucerna
- 11. 11. DĚČÍN
- 15. 11. TŘEBOŇ
- 16. 11. PÍSEK
- 17. 11. TŘEBÍČ
- 19. 11. DVŮR KRÁLOVÉ
- 04. 12. HAVÍŘOV
- 05. 12. KARVINÁ
- 19. 12. HRADEC KRÁLOVÉ
- 20. 12. ČESKÁ LÍPA
- 21. 12. BRNO

Foto: J. A. Trávník